

Sygn. akt II CSK 556/13

POSTANOWIENIE

Dnia 2 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z powództwa I. G.
przeciwko B. K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 2 kwietnia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 8 maja 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 3.600 (trzy
tysiące sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Pełnomocnik pozwanego B. K. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 8 maja 2013 r. wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania oparł na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku nie pozwala na stwierdzenie, że powołane przesłanki zostały wykazane.

Zgodnie z ugruntowanym w orzecznictwie Sądu Najwyższego poglądem, za istotne zagadnienie prawne w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 1 uznaje się zagadnienie nowe i dotychczas niewyjaśnione w orzecznictwie, a rzeczą skarżącego jest w takim wypadku dokładnie przedstawić to zagadnienie przez jego odpowiednie sformułowanie z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało, a także wskazać argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen prawnych i wykazać, że rozstrzygnięcie tego zagadnienia przez Sąd Najwyższy będzie miało istotne znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia sprawy, lecz także dla rozwoju praktyki sądowej (zob. m. in. postanowienia SN z dnia 10 maja 2001 r. II CZ 35/01, OSNC z 2002 r., nr 1, poz. 11 i z dnia 7 czerwca 2005 r. V CSK 3/05 nie publ.). Z kolei potrzeba wykładni przepisów prawnych występuje, jeżeli co do konkretnego

przepisu prawnego występują poważne wątpliwości albo brak jest w tym zakresie jednolitej lub utrwalonej judykatury.

Zagadnienie przedstawione przez skarżącego tych wymagań nie spełnia, ponieważ sprowadza się ono do kwestii, czy czynność przekazania terenu budowy, która jest elementem konstrukcyjnym umowy o roboty budowlane, powinna w świetle art. 647 k.c. zostać stwierdzona w protokole. Odpowiedź na to pytanie jest oczywista, co znajduje potwierdzenie w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. np. uchwałę składu siedmiu sędziów z dnia 11 stycznia 2002 r., III CZP 63/01, OSNC 2002, nr 9, poz. 106) i nie może budzić żadnych wątpliwości, skoro w art. 652 k.c. prawodawca wyraźnie – w odróżnieniu od treści art. 647 k.c. – powołuje się na protokolarne przejęcie terenu budowy i z taką formą tej czynnością wiąże określone skutki prawne (odpowiedzialność wykonawcy na zasadach ogólnych za szkody wynikłe na tym terenie).

Z kolei powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej jako przesłankę wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, skarżący powinien wykazać, że w sprawie doszło do oczywistego, tj. kwalifikowanego naruszenia prawa, widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy oraz że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadł w Sądzie drugiej instancji wyrok oczywiście wadliwy. Sam zarzut naruszenia, nawet oczywistego, określonych przepisów prawa nie jest wystarczający, gdyż nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Mimo bowiem nawet oczywistego naruszenia prawa, wyrok może być prawidłowy (postanowienie SN z dnia 7 grudnia 2011 r., V CSK 113/11, nie publ.). Również tych wymagań nie spełnił skarżący. Sąd Apelacyjny szczegółowo rozpatrzył zarzuty i wnioski, które zostały sformułowane przez pozwanego w apelacji, czym wypełnił ciążący na sądzie drugiej instancji obowiązek rozpoznania sprawy, który wynika z art. 378 § 1 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 sierpnia 2003 r., III CKN 392/01, OSNC 2004, nr 10, poz. 161). W tej sytuacji wbrew stanowisku zawartemu w skardze kasacyjnej nie można przyjąć, aby w postępowaniu apelacyjnym doszło do oczywistego naruszenia tego przepisu i w konsekwencji tych naruszeń wydania wyroku, którego wadliwość można

stwierdzić *prima vista*, przyjmując że jest on jaskrawo nieprawidłowy lub nietrafny. Nie sposób również uznać, aby taki charakter miały postawione w sprawie zarzuty naruszenia prawa materialnego.

Z tego względu należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Na wniosek powódki zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c.

[aw]

es